

Proljeće je, a u nama nemir ...

18. i 19. travnja 2015.

Duh vrbovečkih planinara ponajbolje je izražen u ovom (malo promijenjenom) stihu poznatog šlagera. Nakon što smo uspješno proveli dan na Medvednici na Martovske Ide, za drugu proljetnu akciju odabrali smo otok Pag. Vrbovčani (28) ovog su puta bili brojniji od Križevčana (16) koji su povelili i pojačanje iz Koprivnice (3 planinarke i jednog vic-mahera), bilo nas je ukupno 48. Najljepše je što su s nama bili i dva planinarčića, Lovro 8g. i Marko 11g. , a Dominik i Matej s 15g. već su pravi iiskusni planinari.

Ovaj pohod vodila je naša predsjednica Anica, tko bi drugi, a kako bi lakše s nama izašla na kraj, uzela je i dva vrlo iskusna asistenta Bojana i Gorana.

Križevčani su tog jutra kasnili u granicama akademske četvrti, ali su i Vrbovčani dodali svoju akademsku četvrt, ne zbog kavice već zbog Šalice. U Zagrebu uredno nas je dočekala još jedna Šalica, a jednu pospanku nismo ni dočekali !

Iz Zagreba krenuli smo put kršne Like u 6:40, pomalo sneni i još uvijek optimistični nismo primijetili što nam visi nad glavama, tj nad krovom autobusa. Ali već poslije Bosiljeva pojavila se prva kiša. Shvativši što nas čeka, neki dobro informirani planinari najavili su da nas u Lici čeka čak i snijeg, da je Duc to znao bio bi s nama! Usput smo stali zbog šalice kave i drugih putnih potreba. Plan puta vodio nas je do nezaobilaznog Macole. Tu smo trebali izvesti prvu planinarsku akciju – uspon na Zir. Zirje osamljeno brdo s stjenovitim

vrhom u sredini Ličkog polja (850 m/nm). Izgleda kao da je nekim čudo izraslo usred ravnice, a s vrha se pruža impresivni vidik na Velebit u gotovoj cijeloj dužini. Snijega na sreću nije bilo, (Duc nije propustio skijanje, ali propustio je zafrkanciju i društvo prijatelja). Dosta jaka kiša i još ledeniji vjetar odvratili su nas od ovog željenog uspona. Promjene plana sastavni su dio planinarskih akcija. Ali vjerujemo da će i Vrbovečki planinari uskoro osvojiti i ovaj breg. Dalje nas je put vodio do paškog mosta, koji je gle čuda bio otvoren i za autobuse. Tu smo prošetali do ruševine jedne stare kule koja je upravo u obnovi.

Kula na s koje se vidi cijeli Paški most .

Da ne bude previše veselja sustigla nas je stara planinarska suputnica - kiša.

Došli smo i do grada Paga. Uz laganu kišicu planinari su mogli birati : boravak u kafiću, posjet paškim prijateljima, samostalni razgled grada Paga, ili obilazak prvotne lokacije naselja Paga uz objašnjenja naše predsjednice Anice, koja se za ovu prigodu od profesorice fizike prometnula u profesoricu povijesti. Stari Pag od 1443.g i u narednih desetak godina cijeli se preselio na 3 km sjeverniju lokaciju manje izloženoj Velebitskoj buri. Od te iste Velebitske bure i mi smo potražili spas u nekoliko kilometara udaljenim Šimunima, koji su smješteni na južnoj strani otoka, ali sa sjevera štiti ih upravo Sv. Vid, kojem smo i došli u pohode. Nakon smještaja preostali dio dana proveli smo prema vlastitom nahođenju.

Slijedeće jutro probudio nas je sunčan i vedar dan s nešto slabog vjetra. Idealni uvjeti za naš osnovni zadatak, tj za uspon na najviši otočki vrh , Sv.Vid visok 349 metara.

Grupnjak prije uspona na Sv. Vid

Od Šimuna do vrha Sv. Vid možda i nije daleko ali po golom kršu i nama iskusnim planinarima nije lako.

Od mora do vrha koji je na vidiku, trebalo nam 90 minuta plus vrijeme za usputni odmor, tj za sendviče i razna tekuća pitanja. Nagrada za uspon na bilo koji vrh je prekrasan pogled. Moja teorija da je teško slijediti najvišu curu s

najdužim nogama pala je u vodu. Do vrha vodio nas je puno niži dečko s kraćim nogama, ali meni je i on bio neuhvatljiv. Kako se ljudi u godinama vraćaju u mladost, čak i u djetinjstvo pratio sam jedanaest godišnjeg Marka, ali mi je nakraju i on pobjegao.

Svi koji su krenuli na vrh uspješno su tamo i stigli.

Iako je uspon u pravilu lakši od silaska s planine, ovog puta vodiči su nam podarili sasvim prihvatljivu silaznu stazu. Ipak smo se obradovali autobusu koji nas je čekao ispod Kolana. Iako su neki bili skeptični usponom od samo 350 metara većina nas doživjelo je jedno sasvim novo iskustvo penjanja po kršu, a posebno smo bili oduševljeni panoramskim pogledom na Velebit, čiji su vrhunci još i krajem travnja pod snijegom, pogled prema jugu zaustavljao nam se na susjednim otocima, Maun, Škrda, a pogled je dopirao i do Cresa i Lošinja koje smo pohodili prošle godine, na pozdrav mahnuli smo Sisu i Osorčici.

Sve što je lijepo prebrzo završi. Krenuli smo put Novalje, tj do trajektne luke Žigljen. Eto, planinari su dobili prigodu i za uspon na desetak metara visok trajekt.

Anica, naša predsjednica odlučila je da tu nije kraj. Povala nas je do Jablanca, a tamo do predivne uvale Zavratnica. Samo oni hrabriji smočili su svoje umorne nožice u 14,6 (po Mihaelu) ili 16,0 (po Srečku) stupnjeva svježem moru. Dečki, koji god dobio okladu imat ćete povećé društvo na pivici. Gotovo je nevjerovatno da se jedna „mlađahna“ planinarka čak i okupala. Baš joj i nismo zavidni na tom iskustvu.

Poslije ovog planinarenja na nula metara nadmorske visine, imali smo još vremena za posjet jednom kafiću u Jablancu, samo da ne iznevjerimo tradiciju. Konačno smo se smjestili u autobus, zatim preko Senja i Brinja došli do autoputa i krenuli prema ... u skladu s starom narodnom „ svagdje je lijepo ali doma je najljepše“.

Neki su dremuckali, neki su dva dana živjeli od tekućina, pa su se gotovo na kraju puta sjetili štogod i pojesti. Mlađahnom Dominiku nije bilo ni do hrane ni do pića. Uzeo je gitaru u ruke i za svoju dušu zapjevao poneku. No, njegova svirka nije ostala bez odjeka, Mihael je brzo završio s šunkicom i pivicom, i pridružio mu se. Uskoro smo dobili i klapu veselih planinarki . Gotovo delirij među našim planinarkama izazvala je pjesma Letećeg Odreda : Sanjao sam svoju Ružicu, a posebno stih: „Pjevali smo stare pjesme, radili smo što se ne smije, ali nikad nismo varali.“ , meni još uvijek nije jasno što su to radili a da se ne smije? Do kraja puta bilo je jako, jako veselo. Putovanje nam je počelo kišovito i vjetrovito, a završilo s pjesmom i lijepim uspomnama. Ne daj Bože dugo čekati na novu ovakvu planinarsku akciju, i raditi što se ne smije.

Najte kaj zameriti

Napisao: Damir Crnogaj